

Lucia Kuklišová **Ve stavu věcí**

Pakliže byste si dnešního dne prošli webovou stránku Lucie Kuklišové na *Tumblr.com*, najdete jen málo děl, na nichž by fotografovaný subjekt s autorkou komunikoval. Lucia totiž nechá jen málokoho dívat se do objektivu. Kočka Maty a pes Oge mají v tomto smyslu téměř výsadní postavení, jinak ovšem fotografka neváhá někdy i relativně brutálním rámováním obrazu „vynchat“ hlavu a tím i „hrozící“ oční kontakt snímaných lidí. Snad intuitivně tuší, že by opětovaným pohledem přišla o naprostou nadvládu nad nastalou situací či pocitem, jež nám chce sdělit.

Za tři roky studia v Ateliéru tvůrčí fotografie v Ostravě prošla Lucia cestu od fotografky závislé na okolní realitě k fotografce, která realitu hnete jako plastelínu a přetváří ji do vlastních kontextů. Svým způsobem tak přeskočila „frackovská“ léta mnoha dvaceti-letých umělců a vydala se na cestu přesné artikulace vlastních pocitů pomocí fotografie, tedy na cestu těžkou, obvyklou pro mnohem starší autory, a dlužno také dodat, že cestu velmi nevděčnou. Její obtížnost je podtržena i tradiční prací v temné komoře a ruční tvorbou velmi rozměrných zvětšenin.

Z mého pohledu je nejčistším příkladem zmíněného přístupu soubor *Stav vecí*, který Lucia vytvořila v loňském roce. Je zřejmé, že „stav věcí“ nemůže být stále stejný, byť mnohdy všichni prožíváme pocit jakéhosi „bezčasí“, kdy emocionálně vypjaté chvíle a období podivně levitují a jejich konec je v nedohlednu. Tak jako nekončí stopa po letadle na jednom z diptychů, tak jako nekončí intuitivní schoulení se na jeho druhé části. Říkat příběh celý není jistě třeba...

Principiálně velmi podobně pak Lucia pracuje ve svém cyklu *Oge*, jenž vznikl jako závěrečná bakalářská práce na Fakultě umění. Za zmínku jistě stojí fakt, že teoretická část práce nesla název *Efemérnost*. Čas tak Lucia skutečně vnímá jako jednu ze základních veličin vlastní tvorby. Soubor *Oge* je o něco hůře čitelný než jeho předchůdce, což však neznamená, že je méně přesný či méně pravdivý ve vztahu k autorce samotné.

Do určité míry je vyvrcholením zmiňované práce s časem camera obscura, kterou Lucia vytvořila z ostravského fotografického ateliéru. Tento základní princip každého fotoaparátu uplatnila na rozlehlou místnost, kterou pečlivě zatemnila a kde nechala světlo proudit do společných studentských prostor jen malým otvorem. Mnozí její kolegové se tak ocitli přímo uprostřed děje, který iniciují každým stisknutím spouště. Všichni jen seděli a tiše pozorovali ne zrovna utěšený obraz ostravských Mariánských Hor promítaný do ještě méně utěšeného chaosu ateliéru. Přesto vše jaksi příjemně fungovalo a zážitek to byl pro všechny mimořádný. Mimochodem, výsledná fotografie v sobě spojuje zdvojený odraz okolního světa (jednou do místnosti, podruhé do fotoaparátu), tedy odraz odrazu reality! Platon by se asi zaradoval...

Lucia sice nepatří k autorkám, které by si den bez vzniku snímku nedokázaly představit, své okolí nicméně fotografuje velmi kontinuálně. Ostatně i část výše uvedených souborů je pečlivým výběrem z takových záznamů každodenní reality. Velkým stimulem pro podobný druh práce jsou pak cesty „do světa“, nebo naopak „cesty domů“, do Banky u Piešťan. Právě putování vede k určitému sebeuvědomění, ke kladení si otázek po významu slov jako domov či rodina. Odpovědi autorka hledá ve svém cyklu *Záhřada*, všimá si přitom banálních prací, gest a detailů, které ovšem zásadně utvářejí ono důvěrně známé. V důvěrném gestu je i otec, který nechal dceru zaostřit, dívá se do fotoaparátu (!) a v ruce drží právě natrhané okurky. Scéna prostá a silná.

Zatím poslední výraznou kolekci fotografií Lucia Kuklišová vytvořila při zmiňovaných „cestách do světa“, především pak v Portugalsku, kde strávila půl roku na stáži v lisabonské Galeria das Salgadeiras. Na rozdíl od *Záhřady* zde autorka pracuje s téměř neomezeným prostorem i časem, což je pochopitelně osvobozující a svazující zároveň. Soubor *Viagem* je však stále otevřenou záležitostí a na jeho celkové vyznění si budeme muset počkat. Jisté ale je, že i v jeho rámci se Lucia Kuklišová nachází jaksi uprostřed, řekněme ve stavu věcí.

LUCIA KUKLIŠOVÁ

Životopisná data

- 1992 narozená 23. února v Piešťanech; otec Pavol, matka Mária (rozená Šnajdarová)
- 2000 začíná fotografovat
- 2007-2011 studuje Střední uměleckou školu v Trenčíně
- 2011-2014 studuje v Ateliéru tvůrčí fotografie Fakulty umění Ostravské univerzity v Ostravě u Michala Kalhouse
- 2013-2014 stáž v Galeria das Salgadeiras v Lisabonu
žije a pracuje v Ostravě a Piešťanech

Samostatné výstavy

- 2013 Stav vecí, 1_7 Gallery, Ostrava

Účast na skupinových výstavách

- 2010 Ekologická stopa, Trenčín
- 2012 Photo no Photo, Slezské Rudoltice
- 2013 Photo no Photo, Slezské Rudoltice
- 2013 JAML, Galerie Borovského, Karviná
- 2014 Photo no Photo, Slezské Rudoltice

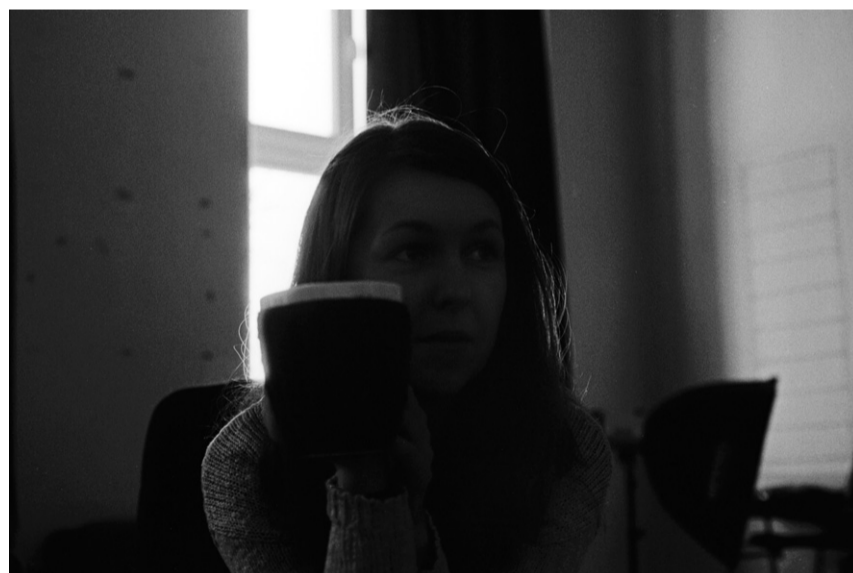

foto: Adam Kencki